

Posudek školitele na magisterskou diplomovou práci Bc. Martina Paluse: Rozdíly v klinickém průběhu klíšťové encefalitidy a jejich genetická determinace.

V roce 1955 referoval J. M. Kolman na I. konferenci československých virologů ve Smolenicích o částečné rezistenci myši z chovné stanice Konárovice vůči infekci virem klíšťové encefalitidy, zatímco myši z chovné stanice v Děčíně byly zcela vnímavé. Částečná rezistence konároveckých myši se projevovala značným rozptylem inkubační doby, změnami v klinickém obraze onemocnění a též zvýšeným procentem přežívajících myši. Tehdy byla tedy poprvé vyslovena hypotéza, že geneticky podmíněná vnímavost myši k infekci tímto virem může mít velmi významnou souvislost s patogenezí tohoto onemocnění. Ač od té doby uplynulo již téměř 60 let, první komplexnější studii na toto téma předkládá až nyní Martin Palus.

Martin Palus je výjimečný student. Mám tu čest být Martinovým průvodcem od jeho prvních začátků v laboratoři až po tento okamžik, kdy završuje svá pětiletá studia na naší fakultě. Ohlédnou-li se za těmi pěti lety, které Martin strávil v naší laboratoři, mohu bez rozpaků říci, že z Martina roste výrazná osobnost. Jsem vskutku velmi rád, že se Martin rozhodl dále nastoupit vědeckou přípravu v rámci navazujícího doktorského studia. Martin není jen student mimořádně nadaný pro experimentální práci. Za tím vším pipetováním, pitváním, vážením, měřením nevidí totiž jen obrázek do článku, ale snaží se proniknout kamsi dál, hledat širší souvislosti a poodkrýt smysl toho veškerého vědeckého pachtění. Klade si otázky, které sklouzávají mnohdy od biologie spíše k filosofii. A právě ta Martinova filosofie – láska k moudrosti – nesmírným způsobem obohacuje jeho vědeckou práci a dodává jí tolik potřebný nadhled. A to podle mého názoru současné extrémně redukcionistické biologii tolik chybí. Martinovo zaujetí pro řešenou problematiku bylo vskutku obdivuhodné. Martina jsme v laboratoři potkávali nejen každý pracovní den, ale trávil tam i nespočet nocí a víkendů. Téma, kterému se věnoval, nebylo rozhodně jednoduché a často se stávalo, že mnohé nevycházelo tak, jak bychom si představovali. Martin se však znovu a znovu s vervou a nadšením pouštěl do dalších experimentů. A já mu za to všechno dlužím velké poděkování...

Daniel Růžek